

Arrest

nr. 125 314 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 juni 2013 een asielaanvraag in. Op 24 december 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Phuntokling Tibetan settlement te Orissa in India. Van 1994 tot begin 1999 zou u in de Tibetan Children Village

school in Dharamsala hebben gewerkt in de opvang van weeskinderen. Op 10 december 1998 trad u in het huwelijk met uw echtgenoot, S. Ts., een Tibetaan geboren in de Mundgod Tibetaanse settlement in India. Sinds begin 1999 zou u met uw echtgenoot in het district Varanasi in India hebben gewoond. Uw echtgenoot zou er als ambtenaar werken in de bibliotheek van het Central Institute for Higher Tibetan Studies. Hij zou van dit centrum een logement hebben gekregen in Varanasi waar uw gezin tot op heden woont. Sinds uw huwelijk zou uzelf niet meer hebben gewerkt. Wel zou u om het gezinsinkomen aan te vullen samen met Ts. Dh., een Tibetaanse boer uit de Phuntokling Tibetan settlement, een stuk landbouwgrond van een eigenaar van deze settlement hebben gehuurd voor cultivering. Ts. Dh. zou dIT stuk grond bewerken en u zou hem van tijd tot tijd hebben geholpen. Van de opbrengst zou u 30 procent hebben ontvangen. Sinds 2008 zou de lokale Indische Communistische Partij van Phuntokling Tibetaanse boeren belemmeren hun velden in de Phuntokling Tibetan settlement te cultiveren. Ondanks dit probleem zouden Tibetaanse boeren al die jaren hun gronden hebben kunnen cultiveren. Echter, de communistische partij zou in 2012 een algemeen verbod hebben opgelegd aan Tibetanen van de Phuntokling Tibetan settlement om hun gronden te bewerken. In 2013 zou de communistische partij opnieuw de cultivering hebben toegestaan maar het in de praktijk nog steeds hebben belemmerd. Zo zou de partij er in 2013 mee gedreigd hebben de oogst te zullen claimen. Dit zou niet zijn gebeurd vanwege een mislukte oogst na een cycloon. Op 25 april 2013 zouden communisten de Phuntokling Tibetan settlement zijn binnengekomen en partijvlaggen in de velden van de Tibetanen hebben gestoken opdat de grond niet meer kan worden bewerkt. Op 7 mei 2013 zou de lokale Indische autoriteiten naar de settlement zijn gekomen en de Tibetaanse boeren documenten hebben afgeleverd voor verlenging van de bruikleen van de gronden. Echter, deze documenten zouden anders dan gewoonlijk in een taal zijn opgesteld die Tibetanen niet verstaan. Hierdoor zouden Tibetanen de inhoud van de documenten niet kennen. Op 2 juli 2013 zou de Communistische partij lokale Indiërs hebben opgetrommeld en betaald om de velden van de Phuntokling Tibetan settlement om te ploegen voor eigen gebruik. Na klacht van de leiding van de settlement bij de politie zouden de Indische dorpingen zijn tegengehouden. Twee dagen later zouden Tibetaanse boeren tijdens het omploegen van hun gronden zijn tegengehouden door communisten die ermee gedreigd zouden hebben hun tractoren in brand te steken. Omdat uw gehuurde stuk landbouwgrond in deze settlement niet langer zonder problemen gecultiveerd kan worden, zou u beslist hebben India te verlaten. Op 17 juni 2013 zou u samen met Ts. Dhu.(OV 7.723.901), de zoon van uw broer, die bij uw ouders leefde in de Phuntokling Tibetan settlement, in het bezit van een vervalst Indisch paspoort en een visum, naar Doha en vervolgens naar Parijs zijn gevlogen. Vervolgens zouden jullie per trein naar België zijn afgereisd waar u op 19 juni 2013 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakten van uw twee kinderen, uw green book, een dankbrief van de Tibetan Childrens Villages school waar u heeft gewerkt, uw RC (Registration Certificate) valide tot 25 december 2013, een studieattest van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een verklaringsattest van de Tibetan office in Delhi dat u een Tibetaan bent afkomstig van de Phuntokling Tibetan settlement, een verklaringsattest van de Tibetan Office in België dat u Tibetaanse vluchteling bent uit India en diverse foto's van omgeploegde gronden, velden met communistische vlaggen, een menigte die zich verzameld heeft op een stuk landbouwgrond.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 17 juni 2013. U zou tot 1994 bij uw familie hebben gewoond in de Phuntokling Tibetan settlement in Orissa in India. Vervolgens zou u tot 1998 hebben gewerkt in de Tibetan Children Villages school in Dharamsala in de opvang van weeskinderen. U zou ook truien hebben verkocht in de winterperiodes. Vervolgens zou u sinds begin 1999 tot uw vertrek uit India op 17 juni 2013 met uw echtgenoot in Varanasi in India hebben gewoond. Uw echtgenoot zou er werken als ambtenaar voor het Central Institute for Higher Tibetan Studies. Uzelf zou sinds uw huwelijk niet gewerkt hebben maar wel inkomsten hebben gegenereerd van een stuk landbouwgrond die u samen met een Tibetaanse boer in de Phuntokling Tibetan settlement zou hebben gehuurd. U zou slechts af en toe deze grond eigenhandig hebben gecultiveerd (CGVS, p. 1-3, vragenlijst).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van

het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in he bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 2).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwees naar het feit dat het u, net als andere Tibetanen in de Phuntokling Tibetan settlement te Orissa, door de Indische communistische partij verboden wordt gronden van deze settlement te bewerken (CGVS, p. 3-5). Ter staving van dit probleem legde u diverse foto's neer van gronden waarin communistische vlaggen te zien zijn, omgeploegde gronden en een menigte dat zich verzameld heeft op een stuk landbouwgrond (CGVS, p. 4). Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit probleem zich voornamelijk voordeed in 2012, terwijl u nog tot in juni 2013 in India bleef wonen. In 2013 zouden de Tibetanen van de settlement immers terug zijn mogen beginnen met het cultiveren van de gronden. Bovendien blijkt dat zowel Ts., met wie u samenwerkte op de landbouwgrond, als uw ouders intussen weer hun grond kunnen bewerken. Bovendien blijkt dat de Indische autoriteiten in juli 2013, toen de communisten nog eens probeerden de Tibetanen te verhinderen op de gronden te werken, ervoor gezorgd dat de Tibetanen terug op hun gronden konden. Bovendien zou uw werk op de gronden slechts een aanvulling zijn geweest voor uw gezinsinkomen.

Daarenboven betrof het slechts sporadisch werk (CGVS, p. 3, p. 5). Overigens verklaarde uzelf tijdens de bewerking van dat stuk land nooit persoonlijk in aanvaring te zijn gekomen met communisten (CGVS, p. 7). Daarenboven dient het CGVS vast te stellen dat uzelf verklaarde sinds 1999 niet meer in de Phuntokling Tibetan settlement, waar het probleem zich met communisten voordoet, te hebben gewoond maar in Varanasi met uw echtgenoot en kinderen (CGVS, p. 1). Voor wat betreft uw verblijf in Varanasi verklaarde uzelf er met uw gezin nooit enige persoonlijke vervolgingsproblemen te hebben gekend. Zo zou uw gezin er tot op heden verblijven zonder enige moeilijkheden en er leven van het salaris van uw echtgenoot van het Central Institute for Higher Tibetan Studies (CGVS, p. 3, p. 4, p. 5). Ook de vaststelling dat uw echtgenoot wel 1.100.000 roepies kon betalen voor uw reis, wijst er ook allerm minst op dat jullie niet in jullie levensonderhoud konden voorzien. Aldus blijkt dat de financiële situatie van uw gezin niet van die aard is dat ze niet in India zou kunnen leven. U toont met andere woorden niet aan dat u om dringende en ernstige redenen Tibet diende te verlaten. Uw verklaring als zou in de toekomst na pensionering van uw echtgenoot uw gezin moeilijk kunnen rondkomen met zijn karig pensioen (CGVS, p. 5) volstaat niet om aan te nemen dat u India dringend heeft moet verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het enige probleem dat u in Varanasi aanhaalt, blijkt een eenmalig incident van eerder algemene aard te zijn. Er zou namelijk, ongeveer drie jaar geleden, een plaats voor Tibetaanse rituelen zijn aangevallen door Indiërs. U weet niet wie de daders waren of wat de reden was. U zou er alleen over hebben horen spreken (CGVS p.3). Dit is met andere woorden geen zwaarwichtige aanwijzing dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar de reden waarom u niet kan terugkeren naar India haalt u aan dat u zal worden gearresteerd op het moment dat u terugkeert omdat u met een vals paspoort India bent uit gereisd. Hierover moet echter worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u met valse documenten het land bent uitgereisd (zie verder). Bijgevolg slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat u omwille daarvan vervolgd zal worden bij terugkeer.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan worden beschouwd als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen

opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde:situation des réfugiés tibétains en Inde, reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>;

UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees,

<http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>;

VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile",

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 10 oktober 2013,

<http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "

They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China, Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613_webwco-ver-O.pdf;

2012 International Religious Freedom Report - Tibet, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;

China: country of origin information (COI) Report, UK Home Office, 24 augustus 2011;

Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;

More attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013.

Verzoekster legt ter terechtzitting nog een nota neer met volgende stukken:

persartikel van North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China Occupied Tibet", 22 februari 2013, <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>

Verklaring die mee ondertekend werd door de ambassade van India te Brussel;

Verklaring van de heer P. D.;

IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;

Echo of Arunachal, « Aapsu urges caution against refugees wrongdoing », 18 november 2013.

1.3.1. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 6 februari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR,

februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

1.3.2. Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en COI Focus "China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede en derde middel de schending aan

"van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet;

van het non-refoulement beginsel;

van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet;

van artikel 3 E.V.R.M.;

van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren in India in de Tibetaanse settlement Orissa op 8 juli 1968.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, volgens verzoekende partij zijn haar ouders naar India gevlucht om de Dalai Lama te volgen na de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier). Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren in het buitenland uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat verzoeksters familie zich sedert generaties gevestigd heeft in India. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "*problematiek en de cumulatieve voorwaarde*" van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.9. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoeksters asielrelaas. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 12 november 2013 en updates van 6 februari 2014 en 11 maart 2014). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie

toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoeker niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak dateert van 30 september 2004. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.11. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.12. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China.

2.13. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben grond ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor). Verzoekster en haar ouders hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekster is er gehuwd en kreeg er kinderen.

2.14. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder problemen in India. Verzoekster haalt op het CGVS enkel problemen aan met de communisten die zouden verhinderen dat Tibetanen hun gronden te bewerken. Indien het systeem van grondbewerking werd gewijzigd -wat verzoekster niet aantoont-, dan kan tevens uit haar verklaringen op het CGVS blijken dat verzoeksters familie nog steeds leeft van de opbrengst van hun gronden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekster zelf niet is getroffen door deze beweerde problemen (zie CGVS-verhoor). Verzoeksters echtgenoot is bovendien tewerkgesteld bij de Tibetaanse overheid als ambtenaar in de bibliotheek. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster blijft in essentie bij louter economische motieven (man die op pensioen gaat) die geen uitstaan hebben met het Vluchtelingenverdrag.

2.15. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar gezin dat legaal in het land verblijft, achtergelaten. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India en haar gezin in Varanasi. Verzoekster zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen, wat ze niet aantoont en ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoont geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.17. De aangehaalde middelen zijn ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK